

Anonymizované znenie

Preklad

C-350/24 – 1

Vec C-350/24

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

14. máj 2024

Vnútroštátny súd:

Cour de cassation

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

3. máj 2024

Žalobkyňa :

HJ

Žalovaná:

Crédit agricole Corporate & Investment Bank

[*omissis*]

COUR DE CASSATION (KASAČNÝ SÚD, Francúzsko) [*omissis*]

ASSEMBLÉE PLÉNIÈRE (PLÉNUM)

Verejné pojednávanie z **3. mája 2024**

- Postúpenie veci Súdnemu dvoru
Európskej únie
- Prerušenie konania

[*omissis*]

FRANCÚZSKA REPUBLIKA

V MENE FRANCÚZSKEHO ĽUDU

ROZSUDOK COUR DE CASSATION (KASAČNÝ SÚD) zasadajúceho
v PLÉNE 3. MÁJA 2024

HJ bytom [*omissis*] [v] Courbevoie [(Francúzsko)] podala [*omissis*] kasačný opravný prostriedok [*omissis*] proti rozsudku cour d'appel de Versailles (odvolací súd Versailles, Francúzsko) vydanému 27. mája 2021 [*omissis*], v spore medzi ňou a spoločnosťou Crédit agricole Corporate & Investment Bank, akciová spoločnosť, so sídlom [*omissis*] [v] Montrouge [(Francúzsko)] ako žalovanou v konaní o kasačnom opravnom prostriedku.

Komora pre pracovnoprávne veci a veci sociálneho zabezpečenia Cour de cassation (Kasačný súd) rozsudkom z 18. októbra 2023 nariadila postúpenie veci na preskúmanie kasačného opravného prostriedku v pléne.

[*omissis*]

[*omissis*] [*Procesné okolnosti*]

Cour de cassation (Kasačný súd) zasadajúci v pléne [*omissis*] [*Procesné okolnosti*] po porade v súlade so zákonom, vydal tento rozsudok.

Skutkové okolnosti a konanie

- 1 HJ bola zamestnaná spoločnosťou Crédit agricole Corporate & Investment Bank (CACIB) na základe zmluvy zo 17. januára 2007. Naposledy pracovala ako pracovníčka zákazníckych informačných systémov v Spojenom kráľovstve, kým bola od 28. augusta 2013 uznaná práceneschopnou.
- 2 Táto zmluva sa riadi právom Spojeného kráľovstva.

2

Anonymizované znenie

- 3 Keďže sa HJ cítila poškodená diskrimináciou z dôvodu svojho pohlavia a psychickým obťažovaním, 23. septembra 2013 podala na pracovný súd žalobu o zaplatenie rôznych súm na základe plnenia pracovnej zmluvy a ako náhradu škody.
- 4 Conseil de prud'hommes (rada pre pracovnoprávne spory) rozsudkom z 26. júna 2019 zamietla jej návrhy.
- 5 Cour d'appel de Versailles (Odvolací súd Versailles) rozsudkom z 27. mája 2021 konštatoval, že HJ nepredložila primárne skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné zohľadniť ako relevantnú okolnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver, že došlo k diskriminácii v zmysle článkov 13 až 19 a 136 Equality Act 2010. Tiež rozhodol, že nebola preukázaná existencia diskriminačného obťažovania v zmysle článku 26 a viktimizácie v zmysle článku 27 toho istého zákona.
- 6 HJ podala kasačný opravný prostriedok.

Znenie dôvodov kasačného opravného prostriedku

- 7 HJ vytýka [napadnutému] rozsudku, že zamietol všetky jej návrhy, ktorými sa domáha najmä rozhodnutia, že bola vystavená diskriminácii z dôvodu pohlavia, diskriminačnému obťažovaniu, ako aj viktimizácii.
- 8 V podstate tvrdí, že keď odvolací súd po postupnom preskúmaní jednotlivých diskriminačných situácií, na ktoré sa odvolávala, konštatoval, že nepredložila primárne skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné zohľadniť ako relevantnú okolnosť charakterizujúcu diskrimináciu v zmysle Equality Act 2010, rozhodol na základe výkladu Equality Act, ktorý nie je v súlade s článkom 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/54/ES z 5. júla 2006 o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania, podľa ktorého prináleží súdu vykonať celkové posúdenie skutkových okolností s cieľom určiť, či nasvedčujú tomu, že došlo k diskriminácii.
- 9 Okrem toho tvrdí, že odvolací súd po tom, čo uviedol, že hoci z predložených dôkazov vyplynulo, že zamestnanci, ktorí v spoločnosti využili možnosť expatriácie, boli prevažne muži, konštatoval, že tento údaj sám o sebe, nestačí na to, aby sa predpokladala existencia diskriminácie žien, ak nejestvuje nijaká informácia o uchádzaní sa žien o expatriáciu. HJ sa domnieva, že hoci skutočnosť, že podstatnú časť zamestnancov vykonávajúcich prácu v zahraničí tvoria muži nasvedčovala tomu, že došlo k nepriamej diskriminácii, a preto prislúchalo CACIB preukázať neexistenciu diskriminačnej povahy [svojho] systému medzinárodnej mobility, odvolací súd, ktorý preniesol dôkazné bremeno diskriminácie na zamestnankyňu, sa opieral o výklad ustanovení Equality Act 2010, ktorý nie je v súlade s článkom 19 smernice 2006/54/ES z 5. júla 2006.

Pripomenutie zásad a uplatniteľné predpisy

I – Právo Európskej únie

- 10 Podľa [Súdneho dvora Európskej únie] [*omissis*] zásada vzájomnej dôvery ukladá každému z členských štátov povinnosť vychádzať z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie a konkrétne základné práva týmto právom uznané ([*omissis*] Stanovisko 2/13 Súdneho dvora (plénum) z 18. decembra 2014, bod 191, ECLI:EU:C:2014:2454).
- 11 Zásada prednosti práva Európskej únie zakotvená [Súdnym dvorom] [*omissis*] v rozsudku vydanom vo veci Costa (rozsudok z 15. júla 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, ECLI:EU:C:1964:66), ktorá sa označuje za „základnú“ (rozsudok z 10. októbra 1973, Variola/Talianska finančná správa, 34/73, Rec. 981, ECLI:EU:C:1973:101) ukladá všetkým orgánom členských štátov povinnosť zaručiť plný účinok rôznych pravidiel Únie, pričom právo členských štátov nemôže ovplyvniť účinok priznaný týmto rôznym pravidlami na území uvedených štátov (rozsudok z 24. júna 2019, Pöplawski, C-573/17, bod 54, ECLI:EU:C:2019:530).
- 12 Povinnosť konformného výkladu, ktorý prispieva k zabezpečeniu prednosti európskeho predpisu pred vnútroštátnym predpisom, ktorý by nebol v súlade s ním, vyplýva z povinnosti členských štátov dosiahnuť v prípade uplatnenia smernice výsledok stanovený smernicou, ako aj z ich povinnosti podľa článku 5 Zmluvy, teraz článku 4.3 [ZFEÚ], prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti. Vztahuje sa na všetky orgány členského štátu vrátane súdnych orgánov v súvislosti so sporom medzi jednotlivcami (rozsudok z 10. apríla 1984, Von Colson a Kamann, 14/83, bod 26, ECLI:EU:C:1984:153). Táto judikatúra sa odvtedy uplatňuje ustálene. V súčasnosti sa opiera o článok 288 tretí odsek ZFEÚ (rozsudok zo 7. augusta 2018, Smith, C-122/17, bod 39, ECLI:EU:C:2018:631).
- 13 Súdny dvor pripomína, že povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia, keďže nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva *contra legem* (rozsudok zo 4. októbra 2018, Link Logistik NN, C-384/17, body 59 a 61, ECLI:EU:C:2018:810, rozsudok z 15. apríla 2008, Impact/Minister for Agriculture and Food a i., C-268/06, bod 100, ECLI:EU:C:2008:223).
- 14 Dodáva však, že vnútroštátny súd rozhodujúci v spore, v ktorom sa spochybňuje všeobecná zásada práva Únie, akou je zásada zákazu diskriminácie, ktorá je konkretizovaná smernicou, ktorý skutočne nemôže podať výklad vnútroštátneho práva, ktorý by bol v súlade s touto smernicou, má napriek tomu povinnosť zabezpečiť osobám podliehajúcim jeho jurisdikcii právnu ochranu, ktorá im vyplýva z práva Únie, a zabezpečiť jeho plnú účinnosť tým, že neuplatní žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s touto zásadou [rozsudok z 19. januára 2010, Küçükdeveci, C-555/07, bod 51, EU:C:2010:21,

rozsudok (veľká komora) z 19. apríla 2016, Dansk Industri, C-441/14, bod 35, ECLI:EU:C:2016:278].

II - Smernica 2006/54/ES

- 15 Účelom smernice 2006/54/ES, ktorá vo svojich odôvodneniach 2 a 5 odkazuje na články 2 a 3 ods. 2 Zmluvy, ako aj na články 21 a 23 Charty základných práv Európskej únie, je zabezpečiť vykonávanie zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnania a povolania. V tomto ohľade smernica obsahuje ustanovenia na vykonávanie zásady rovnakého zaobchádzania, pokiaľ ide o prístup k zamestnaniu, pracovné podmienky a zamestnanecké systémy sociálneho zabezpečenia. Obsahuje tiež ustanovenia na zabezpečenie účinnejšieho vykonávania prostredníctvom stanovenia vhodných postupov.
- 16 Podľa odôvodnenia 30 tejto smernice „v pôsobnosti členských štátov je aj zavedenie takých pravidiel dokazovania, ktoré sú pre žalobcov výhodnejšie, a to v akejkoľvek fáze konania“. V tom istom odôvodnení sa tiež uvádza, že „prijatie pravidiel o dôkaznom bremene zohráva významnú úlohu pri zabezpečovaní účinného presadzovania zásady rovnakého zaobchádzania. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora by sa preto mali prijať ustanovenia na zabezpečenie toho, že dôkazné bremeno sa presunie na odporcu, ak je na prvý pohľad zrejmé, že ide o diskrimináciu, okrem konaní, v ktorých je skutkovú podstatu povinný skúmať súd alebo iný príslušný vnútroštátny orgán. Je však potrebné objasniť, že zhodnotenie skutočností, z ktorých možno usudzovať, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, ostáva naďalej v pôsobnosti príslušného vnútroštátneho orgánu v súlade s vnútroštátnym právom alebo obvyklými postupmi“.
- 17 Článok 19 ods. 1 a 2 tejto smernice znie:

„Dôkazné bremeno

1. Členské štáty prijímú v súlade so svojimi vnútroštátnymi súdnymi systémami nevyhnutné opatrenia, aby prislúchalo odporcovi preukázať, že nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, akonáhle sa osoba cíti poškodená nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a predloží súdu alebo inému príslušnému orgánu skutočnosti nasvedčujúce tomu, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii.

2. Odsek 1 nebráni členským štátom, aby zaviedli pravidlá dokazovania, ktoré sú pre navrhovateľov výhodnejšie. ...“

III – Dohoda o vystúpení Spojeného kráľovstva z Európskej únie

- 18 Podľa Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (ESAE), ktorú schválila Rada Európskej únie rozhodnutím (EÚ) 2020/135 z 30. januára

2020 (ďalej len dohoda), Spojené kráľovstvo vystupuje z Únie od dátumu nadobudnutia platnosti tejto dohody 1. februára 2020.

- 19 Článok 126 dohody však stanovuje prechodné obdobie, ktoré sa skončí 31. decembra 2020 a počas ktorého sa na jeho území naďalej uplatňuje právo Únie.
- 20 Podľa článku 127 ods. 3 dohody „právo Únie uplatniteľné podľa odseku 1 má v prechodnom období vo vzťahu k Spojenému kráľovstvu a v Spojenom kráľovstve rovnaké právne účinky ako tie, ktoré má v rámci Únie a jej členských štátov, a vykladá a uplatňuje sa v súlade s rovnakými metódami a všeobecnými zásadami, aké sa uplatňujú v rámci Únie“.

IV - Equality Act 2010

- 21 V článku 136 Equality Act 2010 sa uvádza:

„1) Tento článok sa uplatňuje na každé konanie týkajúce sa porušenia tohto zákona.

2) Ak existujú skutočnosti, na základe ktorých môže súd bez akéhokoľvek iného vysvetlenia rozhodnúť, že osoba (A) porušila dotknuté ustanovenia, súd je povinný považovať toto porušenie za preukázané.

3) Odsek 2 sa však neuplatní, ak A preukáže, že A neporušila dotknuté ustanovenia.“

V – Vnútroštátne právo týkajúce sa úlohy súdu pri uplatnení cudzieho právneho poriadku

- 22 Článok 3 code civil (Občiansky zákonník), na základe ktorého Cour de cassation (Kasačný súd) vypracoval pri neexistencii osobitnej právnej úpravy zásady francúzskeho medzinárodného práva súkromného, stanovuje, že „imperatívne a bezpečnostné normy sú záväzné pre všetkých, ktorí bývajú na danom území. Nehnutelný majetok, a to aj ten vo vlastníctve cudzincov podlieha francúzskemu právnemu poriadku. Zákony upravujúce osobný stav a právnu spôsobilosť osôb sa vzťahujú aj na francúzskych občanov s bydliskom v zahraničí.“
- 23 V zmysle tohto predpisu Cour de cassation (Kasačný súd) konkrétne uvádza, že „francúzsky súd, ktorý uzná uplatniteľnosť cudzieho práva, je povinný buď bez návrhu, alebo na návrh účastníka konania, ktorý sa naň odvoláva, preskúmať jeho obsah so súčinnosťou účastníkov konania a v prípade potreby osobne a poskytnúť riešenie spornej otázky v súlade s cudzím pozitívnym právom“ (Cassation, 1^{re} Civ., 28. júna 2005 [omissis], Bull. 2005, I, č. 289; Cassation Com., 28. júna 2005 [omissis], Bull. 2005, IV, č. 138).

- 24 Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol, že súdy rozhodujúce vo veci samej uplatňujú cudzí právny poriadok a podávajú jeho výklad samostatne (Cassation 1^{re} Civ., 13. januára 1993 [*omissis*], Bull. 1993, I, č. 14).

Odôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 25 V kasačnom opravnom prostriedku vzniká v prvom rade otázka vplyvu vystúpenia Spojeného kráľovstva z Európskej únie na úlohu súdu členského štátu, ktorý musí uplatniť zákon Spojeného kráľovstva preberajúci európsku smernicu, v súdnom konaní, ktoré sa začalo pred skončením prechodného obdobia, ak má súd prejednávajúci žalobu rozhodnúť po skončení tohto obdobia.
- 26 V deň vzniku skutkových okolností (pracovná zmluva podpísaná 17. januára 2007, uvádzané diskriminačné konanie v rokoch 2010 až 2013), ale aj v deň podania žaloby na súde (2013) a v deň, keď rada pre pracovnoprávne spory vydala rozsudok (2019), bolo totiž Spojené kráľovstvo členom Európskej únie. Naproti tomu v deň, keď cour d'appel de Versailles (Odvolací súd Versailles) rozhodol o odvolaní, teda 27. mája 2021, Spojené kráľovstvo už opustilo Európsku úniu.
- 27 HJ uvádza, že Spojené kráľovstvo v čase sporných skutkových okolností ešte patrilo do Európskej únie, a teda podliehalo právu Únie, takže sa vtedy platné vnútroštátne právo tejto krajiny musí vykladať v súlade s pravidlami vychádzajúcimi z práva Únie, a to bez ohľadu na to, že v deň vydania rozsudku odvolacieho súdu už britský súd nemohol položiť Súdneho dvoru prejudiciálnu otázku. V podstate dodáva, že aj za predpokladu, že by táto zvláštnosť mohla zbaviť britský súd povinnosti konformného výkladu, francúzsky súd naďalej podlieha takejto povinnosti, ak má uplatniť vnútroštátne právo členského štátu Európskej únie platné v čase sporných skutkových okolností.
- 28 CACIB v podstate tvrdí, že nie je úlohou Cour de cassation (Kasačný súd), aby sám rozhodoval o zlučiteľnosti zákona iného členského štátu s právom Únie a o platnosti jeho výkladu, ktorý podali súdy dotknutého členského štátu. Domnieva sa, že neprináleží Cour de cassation (Kasačný súd), aby namiesto svojho zahraničného partnera určoval smerovanie pozitívneho práva cudzej krajiny ani zaujímal stanovisko k jeho právnej politike a jej súladu s právom Únie, čo patrí výlučne do zjednocujúcej právomoci Súdneho dvora Európskej únie.
- 29 Avocate générale (generálna advokátka, Francúzsko) zastáva názor, že je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore. Uvádza, že znenie dohody a osobitne neexistencia ustanovení o rozhodnom práve v sporoch, ktoré sa na súdoch členských štátov začali počas prechodného obdobia, ktoré však prebiehajú aj po jeho skončení, vyvolávajú pochybnosti o tom, či v čase vydania napadnutého rozsudku odvolacím súdom bolo ešte uplatniteľné právo Únie.
- 30 Vnútroštátny súd konštatoval, že v tejto otázke pretrváva odôvodnená pochybnosť.

- 31 Hoci žaloba, ktorá bola podaná na súde pred koncom prechodného obdobia podľa článku 126 dohody, v tom čase podliehala právu Únie zahŕňajúcemu smernicu 2006/54/ES, ku dňu vydania rozsudku odvolacieho súdu, teda 27. mája 2021, Zmluvy a konkrétne článok 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) už neboli v právnom poriadku Spojeného kráľovstva účinné.
- 32 Zatiaľ čo v deň uvádzaného diskriminačného konania bol teda na spor uplatniteľný článok 19 smernice 2006/54/ES, je potrebné si položiť otázku, či môže mať dohoda za následok spätné spochybnenie uplatnenia práva Únie, a najmä povinnosti súdu vykladať rozhodné právo v súlade s týmto právom.
- 33 Bolo by možné konštatovať, že aj keď sa časť práva Únie zachovala v britskom práve na základe právnych predpisov prijatých Spojeným kráľovstvom, k tomuto dňu sa na práve Európskej únie nemôže zakladať nijaká povinnosť výkladu tohto práva v súlade s právom Únie.
- 34 Naopak by sa dalo usudzovať, že keďže skutkové okolnosti nastali pred skončením prechodného obdobia a konanie bolo začaté pred koncom prechodného obdobia, musí súd iného členského štátu, aj keď rozhoduje po skončení prechodného obdobia, vykladať právne predpisy Spojeného kráľovstva, ktorými sa prebral článok 19 smernice 2006/54/ES, v súlade s právom Únie.
- 35 Preto je potrebný výklad dohody, pokiaľ ide o otázku, či súd, ktorý rozhoduje po skončení prechodného obdobia, má považovať právne predpisy Spojeného kráľovstva, ktorými sa preberá článok 19 smernice 2006/54/ES, za právne predpisy členského štátu preberajúce smernicu, pokiaľ skutkové okolnosti nastali pred týmto dátumom a/alebo sa konanie začalo pred týmto dátumom.
- 36 Kasačný opravný prostriedok nastoľuje v druhom rade otázku, či sa povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva členského štátu, ktorým sa súd riadi, uplatňuje aj v prípade, ak má tento súd uplatniť právny poriadok iného členského štátu.
- 37 HJ sa v podstate domnieva, že ak francúzsky súd uplatňuje ustanovenia vychádzajúce z právneho poriadku iného členského štátu Európskej únie, mal by byť pod dohľadom Cour de cassation (Kasačný súd) povinný vykladať a uplatňovať tieto ustanovenia v súlade s právom Únie. Uvádza najmä, že keďže Cour de cassation (Kasačný súd) dohliada na súlad zákona s medzinárodnými dohovormi, mal by preskúmať súlad ustanovení tohto cudzieho zákona s právom Únie *a fortiori* v prípade, ak ide o zákon členského štátu Európskej únie, pričom treba pripomenúť, že na základe základnej zásady prednosti práva Únie je toto právo záväzné pre všetky vnútroštátne právne poriadky členských štátov Európskej únie a že v tejto súvislosti Súdny dvor ustanovil vnútroštátny súd za všeobecný súd Európskej únie. HJ uznáva, že ak by mal Cour de cassation (Kasačný súd) konštatovať, že vznikajú dôvodné pochybnosti o rozsahu takejto povinnosti, prináležalo by mu položiť Súdnemu dvoru v tejto veci prejudiciálnu otázku.

- 38 CACIB v podstate uvádza, že zakotvenie práva vnútroštátnych súdov spochybníť akýkoľvek zákon iného štátu než svojho vlastného by vyvolalo veľmi citlivé problémy a členské štáty by ho mohli vnímať ako zásah do svojej suverenity.
- 39 Avocate générale (generálna advokátka) v podstate tvrdí, že ak by Súdny dvor odpovedal, že právo Únie je skutočne uplatniteľné, bolo by potrebné uplatniť jeho judikatúru týkajúcu sa zásady konformného výkladu, ktorá zjavne vyžaduje dodržanie tejto zásady v prípade, ak vnútroštátne súdy uplatňujú zákon iného členského štátu. Uvádza však, že Súdny dvor jednak výslovne nekonštatoval existenciu takejto povinnosti, a jednak že jej dodržiavanie všetkými členskými štátmi predstavuje pre Európsku úniu politický vývoj smerom k väčšej integrácii takého rozsahu, že sa zdá byť potrebné položiť Súdnemu dvoru otázku aj v tomto druhom bode.
- 40 S cieľom zaručiť rešpektovanie prednosti práva Únie francúzskym štátom Cour de cassation (Kasačný súd) konštatuje, že by bolo potrebné upraviť povahu jeho dohľadu nad uplatňovaním a výkladom cudzieho právneho poriadku, ak by bol francúzsky súd povinný posúdiť súlad zákona iného členského štátu s právom Únie.
- 41 Cour de cassation (Kasačný súd) si je vedomý, že od rozsudku Marshall Súdny dvor konštatuje, že smernica „nemôže sama osebe zakladať povinnosti na strane jednotlivca, a preto sa jej nemožno dovoľávať voči jednotlivcovi“ (rozsudok z 26. februára 1986, Marshall, C-152/84, bod 48, ECLI:EU:C:1986:84).
- 42 Súdny dvor však tiež uvádza, že „pri uplatňovaní vnútroštátneho práva je vnútroštátny súd, ktorý je povolaný na jeho výklad, povinný bez ohľadu na to, či ide o predpisy vydané pred prijatím smernice, alebo po ňom, v čo najväčšej možnej miere vykladať toto právo v zmysle znenia a účelu smernice, aby sa tak dosiahol cieľ, ktorý smernica sleduje, a aby sa tak prispôsobil článku 189 tretiemu odseku Zmluvy“ (rozsudok z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, bod 8, ECLI:EU:C:1990:395).
- 43 Keďže podľa rozsudku Von Colson a Kaman (citovaného v bode 12 vyššie) je zásada konformného výkladu záväzná pre vnútroštátne súdy ako orgán členského štátu, ktorý je povinný implementovať smernice do svojho vlastného vnútroštátneho právneho poriadku, nemožno vylúčiť, že to isté bude platiť v prípade, ak má tento súd uplatniť vnútroštátny zákon iného členského štátu.
- 44 V tejto súvislosti mal Súdny dvor príležitosť uviesť, že „súdu rozhodujúcemu o spore... prináleží, aby uplatnil právne predpisy štátu, ktorého súdy sú určené [v doložke o voľbe právomoci], a to tak, že vyloží túto právnu úpravu v súlade s právom Únie, a najmä smernicou...“ (rozsudok z 18. novembra 2020, C-519/19, Ryanair, bod 51, a rozsudok z 8. decembra 2022, Luxury Trust Automobil, C-247/21, bod 67, ECLI:EU:C:2022:966).

- 45 Z judikatúry Súdneho dvora teda zjavne vyplýva, že táto judikatúra ukladá vnútroštátnym súdom povinnosť konformného výkladu, dokonca aj keď musia uplatniť právo iného členského štátu.
- 46 Súdny dvor však na túto otázku neodpovedal, keď mu bola výslovne položená, z dôvodu špecifickosti veci, ktorá mu bola predložená (rozsudok z 15. decembra 2022, C-577/21, ECLI:EU:C:2022:992).
- 47 Okrem toho by mohlo byť užitočné zistiť, či je úloha vnútroštátneho súdu, ktorý uplatňuje právo iného členského štátu a skonštatuje, že nemôže podať jeho konformný výklad, totožná s úlohou, ktorú plní, keď uplatňuje svoje vlastné vnútroštátne právo, a či ho môže prípadne zásada zákazu diskriminácie zakotvená v článku 21 Charty základných práv Európskej únie, konkretizovaná v smernici 2006/54/ES, priviesť k tomu, že toto právo neuplatní ani v spore medzi jednotlivcami.
- 48 Vzniká teda odôvodnená pochybnosť o tom, či možno dospieť k takémuto záveru, takže Cour de cassation (Kasačný súd) považuje za potrebné predložiť návrh na začatie prejudiciálneho konania aj v tejto otázke so zreteľom okrem iného na inštitucionálny dosah odpovede.

Z TÝCHTO DÔVODOV súd:

so zreteľom na článok 267 ZFEÚ

POSTUPUJE Súdnemu dvoru Európskej únie tieto otázky:

1. Má sa Dohoda o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (ESAE), ktorú schválila Rada Európskej únie rozhodnutím (EÚ) 2020/135 z 30. januára 2020 vykladať v tom zmysle, že súd rozhodujúci po skončení prechodného obdobia v prípade, ak skutkové okolnosti nastali pred týmto dátumom a/alebo sa konanie začalo pred týmto dátumom, musí považovať právny predpis Spojeného kráľovstva, ktorým sa preberá článok 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/54/ES z 5. júla 2006 o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania, za právny predpis členského štátu, ktorým sa preberá smernica?

2. Má sa článok 288 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý začal konať v spore medzi jednotlivcami a ktorému vzniká povinnosť uplatniť právo iného členského štátu, musí podať výklad ustanovení tohto práva v súlade so smernicou bez toho, aby tomu bránila zásada vzájomnej dôvery?

3. Ak vnútroštátny súd skonštatuje, že nemôže podať takýto konformný výklad, musí upustiť od uplatnenia tohto práva, ako by to urobil pri vlastnom vnútroštátnom práve, ak ide o všeobecnú zásadu práva Únie alebo ustanovenie primárneho práva, ktoré sú konkretizované smernicou?

PRERUŠUJE konanie o kasačnom opravnom prostriedku až do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie.

[*omissis*]

[*omissis*] [*procesné okolnosti*]

[*omissis*]

PRACOVNÝ DOKUMENT